

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl soudkyně Mgr. Jaroslavou Novotnou ve věci

žalobkyně: **Bohemia Faktoring, a.s., IČO 27242617**
sídlem Letenská 121/8, 118 00 Praha 1

proti
žalované:

o 4 200 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku 4 200 Kč s kapitalizovaným úrokem z prodlení ve výši 2 521,40 Kč a pokračujícím úrokem z prodlení ve výši 3 % ročně z částky 4 200 Kč od 22. 7. 2024 do zaplacení, **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se jako právní nástupce společnosti Provident Financial s.r.o. podanou žalobou domáhala vydání rozhodnutí, kterým by byla žalované uložena povinnost zaplatit jí částku uvedenou v předmětu tohoto řízení s příslušenstvím, neboť právní předchůdce žalobkyně uzavřel s žalovanou dne 25. 3. 2004 smlouvu o půjčce č. . Na jejím základě poskytl žalované částku 10 000 Kč, kterou se žalovaná zavázala vrátit spolu se souhrnným poplatkem ve výši 5 500 Kč v 31 týdenních splátkách s poslední splátkou splatnou dne 30. 10. 2004. Žalovaná nehradila splátky řádně a včas, když do dnešního dne uhradila na svůj dluh toliko částku 11 300 Kč. Dluží tak na jistině částku 2 709,68 Kč a na souhrnném poplatku částku 1 490,32 Kč. Žalovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje Štěpánka Kubecová.

dluh neuhradila ani přes předžalobní upomínku, kterou jí zaslala žalobkyně po postoupení pohledávky.

2. Vzhledem k předloženým listinám, jakož i souhlasu žalobkyně s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání již v podané žalobě, vyzval soud žalovanou, aby se ve smyslu § 115a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen o.s.ř.) i ona vyjádřila k tomu, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Zároveň soud připojil doložku, že nevyjádří-li se k této výzvě, bude mít soud za to, že proti takovému postupu nemá námitek (§ 101 odst. 4 o.s.ř.). Žalovaná se v určené lhůtě na výzvu soudu nevyjádřila a soud proto rozhodoval na základě listinných důkazů založených ve spisu.
3. V dané věci má soud z žalobkyní předložených listin, a to konkrétně ze smlouvy o půjčce č. za prokázané, že právní předchůdce žalobkyně Provident Financial s.r.o. a žalovaná dne 25. 3. 2004 uzavřeli smlouvu o půjčce, na jejímž základě právní předchůdce žalobkyně půjčil žalované v hotovosti částku 10 000 Kč a žalovaná se zavázala tuto půjčku vrátit a zaplatit souhrnný poplatek ve výši 5 500 Kč, to vše v hotovosti v 31 týdenních splátkách ve výši 500 Kč počínaje sedmým dnem po uzavření smlouvy s tím, že poslední splátka bude splatná dne 30. 10. 2004. Žalovaná uhradila na výše uvedený závazek částku 11 300 Kč. Právní předchůdce žalobkyně Provident Financial s.r.o. smlouvou o postoupení pohledávek ze dne 4. 10. 2024 postoupil svoji pohledávku za žalovanou na žalobkyni. Žalovaná byla vyzvána k zaplacení dluhu předžalobní upomínkou ze dne 24. 6. 2025, která byla žalobkyní předložena včetně dokladu o odeslání.
4. Po právní stránce soud věc posoudil v souladu s § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) dle § 657 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“), podle kterého smlouvou o půjčce přenechává věřitel dlužníkovi věci určené podle druhu, zejména peníze, a dlužník se zavazuje vrátit po uplynutí dohodnuté doby věci stejného druhu. Dle § 658 obč. zák. při peněžité půjčce lze dohodnout úroky. Podle § 37 odst. 1 obč. zák. právní úkon musí být učiněn svobodně a vážně, určitě a srozumitelně; jinak je neplatný. Podle § 39 obč. zák. neplatný je právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se přiči dobrým mravům. Podle § 451 odst. 1, 2 obč. zák. kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat. Bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů. Podle § 517 odst. 2 obč. zák. jde-li o prodlení s plněním peněžitého dluhu, má věřitel právo požadovat od dlužníka vedle plnění úroky z prodlení, není-li podle tohoto zákona povinen platit poplatek z prodlení; výši úroků z prodlení a poplatku z prodlení stanoví prováděcí předpis. Dle § 1879 o. z. věřitel může celou pohledávku nebo její část postoupit smlouvou jako postupitel i bez souhlasu dlužníka jiné osobě. Dle § 1880 odst. 1 o. z. postoupením pohledávky nabývá postupník také její příslušenství a práva s pohledávkou spojená, včetně jejího zajištění.
5. Soud se nejprve zabýval platností smlouvy o půjčce, neboť k případné absolutní neplatnosti smlouvy soud přihlíží ex offio a účastník v takovém případě nemusí tvrdit a namítat neplatnost takového úkonu, neboť soud je povinen zkoumat všechny důvody absolutní neplatnosti (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 833/2008). V dané věci se podle uzavřené smlouvy vázala k povinnosti žalované vrátit půjčku též povinnost zaplatit souhrnný poplatek. Již ze samotného označení poplatku jako „souhrnný poplatek“ plyne, že se skládá z více nároků na poplatky, avšak smlouva o půjčce vůbec neuvádí, o jaké jednotlivé poplatky (a za co) by se mělo jednat. Není tedy zřejmé, zač má smluvní strana poplatky platit, anebo zda se ve skutečnosti jedná

Shodu s prvopisem potvrzuje Štěpánka Kubecová.

o kapitalizovaný úrok. Je pravdou, že při peněžité půjčce bylo možno sjednat úrok (§ 658 obč. zák.) a tento kapitalizovat, ovšem není možné sjednat kapitalizovaný úrok skryt pod označení poplatku. Úrok totiž představuje příjem spojený s daňovou povinností. Sjednání poplatku, který pojmově slouží k úhradě vzniklých nákladů, avšak ve skutečnosti by byl úrokem za poskytnutí půjčky (tj. toliko cenou peněz bez vynaložení dalších nákladů), by představovalo obcházení zákona, což má za následek absolutní neplatnost ujednání podle § 39 obč. zák. Ostatně i sama výše kapitalizovaného smluvního úroku (cca 92 % ročně) by způsobila absolutní neplatnost tohoto ujednání podle téhož § 39 obč. zák., a to pro rozpor s dobrými mravy (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 21 Cdo 1484/2004, kde byl shledán rozpor s dobrými mravy ve sjednaném úroku ve výši 60 % ročně). V každém případě se však při sjednání „souhrnného“ poplatku jedná o označení neurčité a nesrozumitelné, a tedy absolutně neplatné dle citovaného § 37 odst. 1 obč. zák., neboť není určité a srozumitelně stanoveno, z čeho se skládá a co konkrétně jím má být placeno. K tomu lze ještě dodat, že v daném případě se jednalo o vztah spotřebitele a podnikatele, kde za použití definice průměrného spotřebitele (viz Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2005/29/ES) nelze objektivně očekávat, že si spotřebitel bude při podpisu smlouvy vědom, že pod pojmem „souhrnný poplatek“ se bude, byť jen zčásti, ukrývat smluvní úrok. Takové jednání podnikatele by bylo zjevně nemravné. Podle aktuální judikatury Nejvyššího soudu ČR (např. ze dne 1. 12. 2020 ve věci sp. zn. 20 Cdo 75/2020, nebo ze dne 20. 5. 2020 ve věci sp. zn. 20 Cdo 2884/2019), která navazuje na judikaturu Ústavního soudu (viz celá řada rozhodnutí Ústavního soudu uváděná ve zmíněných rozhodnutích NS ČR), je třeba zkoumat neplatnost spotřebitelských smluv týkajících se poskytnutí peněžních prostředků (např. ve formě úvěru, půjčky nebo koupě najaté věci) nikoli izolovaně, ale v celém souhrnu uzavřené spotřebitelské smlouvy, neboť není přípustné nepřiměřené vychýlení v právech a povinnostech stran v zásadní neprospěch spotřebitele. Ve výše uvedených rozhodnutích, která se týkala další fáze uplatnění práva v exekučních řízeních, a to právě ve věcech spotřebitelských smluv o poskytnutí peněžních prostředků, bylo dovozeno, že v případě takovéto nepřiměřenosti se neplatnost vztahuje na celý závazkový vztah. NS ČR dovodil, že pokud jsou povinnosti dlužníka ve svém kontextu nepřiměřené jeho právům, je na místě exekuci zcela zastavit, a tedy smlouvu je třeba jako celek považovat za neplatnou (viz v podrobnostech shora uvedená judikatura). Tak je tomu i v dané věci, kdy je v tomtéž oddílu smlouvy o půjčce sjednáno jak poskytnutí půjčky, tak povinnost žalované zaplatit souhrnný poplatek v částce 5 500 Kč, a žalovaná se tamtéž zavázala zaplatit celkovou částku 15 500 Kč ve výše uvedených týdenních splátkách. Jednotlivá ujednání smlouvy o půjčce poskytnuté podnikatelem spotřebiteli jsou natolik provázaná, že je nelze od sebe oddělit, neboť bez sjednání souhrnného poplatku (který je však neurčitý), popř. nemravně vysokého skrytého kapitalizovaného úroku, by předchůdce žalobkyně peněžní prostředky žalované nepůjčil, tedy neplatná je celá spotřebitelská smlouva o půjčce.

6. Z výše uvedených závěrů vyplývá, že poskytnutí peněžních prostředků žalované je s ohledem na absolutní neplatnost smlouvy o půjčce třeba posoudit jako plnění bez právního důvodu, tedy bezdůvodné obohacení dle citovaného § 451 odst. 2 obč. zák. Jak již bylo výše uvedeno, právní předchůdce žalobkyně vyplatil žalované v hotovosti částku 10 000 Kč, žalovaná vrátila právnímu předchůdci žalobkyně na úhradu této částky celkem částku 11 300 Kč, tedy vrátila zcela bezdůvodné obohacení právnímu předchůdci žalobkyně. S ohledem na výše uvedené proto soud žalobu zamítl, a to včetně požadovaného příslušenství.

7. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2 o.s.ř. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť úspěšné žalované, které vzniklo právo na jejich náhradu, žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné (§ 202 odst. 2 o.s.ř.).

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí soudu, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

Tábor 18. května 2026

Mgr. Jaroslava Novotná v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Štěpánka Kubecová.